

O INSULĂ NUMAI A NOASTRĂ

I-am spus fratelui meu Jonathan că o să scriu o carte despre toate lucrurile care ni s-au întâmplat în ultimul an. Despre navele spațiale făcute acasă, despre lacătele sparte și polizoarele unghiulare, și despre mașina de spălat vase care a explodat, și despre insula care era deja bătrână când au ajuns vikingii, și despre comoara mătușii Irene, și despre toate lucrurile care s-au întâmplat înainte s-o găsim.

— O să fie super! i-am spus. Am găsit deja titlul. *O insulă numai a noastră!* Așa-i că-i grozav?

— Dar noi nu avem o insulă numai a noastră, a spus Jonathan. Oamenii o să credă că e un fel de carte de aventuri pentru bogăți! Și, când o s-o citească și n-o să găsească nicio insulă, o să te urască! O să-ți spargă geamul cu grenade!

I-am spus lui Jonathan că oamenii nu aruncă cu grenade în geam numai pentru că nu le place cum ţi-ai intitulat cartea.

Dar Jonathan a spus că nu trebuie să subestimezi niciodată furia unui fanatic.

— Uită-te la fanii *Războiului Stelelor*, a spus el. Eu, unul, chiar aş arunca o grenadă în geamul lui George Lucas dacă aş crede că asta l-ar face să-l scoată pe Jar Jar Binks din *Amenințarea Fantomei*.

Chestie care pare un pic cam dură, ținând cont cât de mult îi place lui Jonathan *Războiul Stelelor*, dar chiar el a spus că nu trebuie să te aştepți niciodată ca un fanatic să fie logic. Ceea ce probabil că e adevărat.

Aşa că i-am spus că o să-i anunţ pe oameni la începutul cărţii că titlul nu se referă la o insulă adevărată, ci la una metaforică (deşi în poveste există o insulă adevărată – mai multe, de fapt) şi să nu arunce cu grenade în fereastra mea. Mai bine să trimită prăjitură.

— Poftim, i-am spus. Eşti mulţumit? Acum pot să încep?

CE TREBUIE SĂ ȘTII DESPRE MINE

Iată ce trebuie să știi despre mine. Mă numesc Holly Theresa Kennet. N-am mai scris o carte până acum, ceea ce nu e de mirare, pentru că nu am decât treisprezece ani, dar am citit multe cărți, aşa că ştiu că trebuie să încep cu prezentarea personajelor. De exemplu, dacă asta ar fi o povestire cu Sherlock Holmes, ar începe cu nişte persoane care bat la uşa lui Holmes, şi apoi Holmes le-ar arunca o privire scurtă şi ţi-ar spune că ea e o croitoreasă stângace, care cântă la flaut şi căreia îi place ceapa murată, iar el e un colonel în rezervă insomniac, care are un hamster.

Am încercat să aplic metoda pe oameni, dar e mult mai greu în realitate. De exemplu, am lângă mine o fotografie cu mine şi cu prietenii mei de la școală, făcută anul trecut, chiar înainte ca această poveste să înceapă. (Acum arăt altfel, îmi las părul să crească.) Ce poți deduce despre

mine din această fotografie? Păi, poți să-ți dai seama că am cam doisprezece ani și că merg la Academia Sf. Augustin pentru că port o uniformă oribilă, care mă face să arăt ca o prună, și te prinzi că nu prea îmi pasă cum arăt, pentru că am o tunsoare lățoasă, iar părul îmi intră în ochi pentru că nu m-am mai tuns de secole, dar și pentru că nu sunt deloc machiată, spre deosebire de Sufiya și Kali, care nu numai că sunt machiate, dar poartă unghii false, și cercei, și extensii, și tot felul de chestii care teoretic sunt interzise la noi în școală, dar nimănui nu-i pasă.

Mai poți vedea că Issy și cu mine suntem singurii copii albi din poză, aşa că poți să-ți faci o idee despre zona în care locuim. E un apartament micuț deasupra unui fast-food în partea asta a Londrei, care e cunoscută ca fiind... cum să zic... fabulos de diversă și culturală și cu multe băcănii unde se găsesc produse foarte bune. Chiar sunt multe magazine alimentare foarte bune. Poți să cumperi tot felul de chestii grozave de la prăvăliile de pe aici, cum ar fi baclava, rodii, kaki, dulciuri indiene lipicioase și pungi mari de orez super ieftin. Și mai sunt magazine unde se găsesc sariuri în sute de culori diferite, și magazine unde se vinde numai mâncare poloneză, și cafenele cu narghilele turcești și multe chestii de-astea.

Când eram mică îmi plăcea cărțile din seria *The Chalet School*¹, despre o școală din Alpi, unde toți copiii provineau din țări diferite și vorbeau limbi diferite și, în loc să facă Educație Fizică, urcau pe munți și întotdeauna era câte unul care o pornea singur și cădea de pe stânci.

¹ Serie de povestiri pentru copii ale scriitoarei britanice Elinor Brent-Dyer (*n.red.*).

Școala noastră nu e în Alpi, iar lecțiile de Educație Fizică sunt îngrozitor de plăcute, dar chiar *seamănă* un pic cu școala din castel, în sensul că toți sunt veniți de prin toată lumea; și nu numai din țări plăcute precum Elveția, ci din India, Pakistan, Bangladesh, Kenya, Etiopia și dintr-o grămadă de locuri super, pe care o să le vizitez într-o zi, când o să fiu om de știință pe probleme de mediu sau poate activist pentru mediu la Greenpeace, încă nu m-am hotărât. Va trebui să călătoresc până acolo cu vaporul, pentru că sunt împotriva avioanelor, fiindcă emit prea mult dioxid de carbon, dar sigur aş putea să ajung cu vaporul în Africa. Oamenii aşa procedau în Epoca victoriană. Prietenul meu Sizwe zice că pot să stau la unchiul și mătușa lui în Africa de Sud, iar prietena mea Neema zice că pot să stau la Buna ei în Pakistan, aşa că nici n-ar trebui să plătesc pentru hoteluri.

În fine. Ce mai poți să vezi în poză e că ghiozdanul meu e lipit cu bandă adezivă. Și că haina mea de iarnă mi-e un pic mică și nu *prea* se încheie. Ce *nu* poți să vezi e că pantofii mă strâng puțin la degete, iar cămașa uniformei mi-e mult prea largă, pentru că a fost a fratelui meu, Jonathan, care e cu șapte ani mai mare decât mine. Adică, poate că Sherlock Holmes și-ar da seama de chestia asta, dar din poză nu prea ai cum, pentru că port pe deasupra un sacou.

Sherlock Holmes ar putea crede că pantofii prea mici și cămașa prea mare înseamnă că mamei nu prea-i pasă de mine, dar de fapt eu nu am mamă. A murit când aveam unsprezece ani. Și nu am nici tată. A murit când aveam

șase ani. Sunt o orfană adevărată. Sunt mulți orfani în cărți, dar în viața reală nu mă știu decât pe mine, pe fratele meu Jonathan și pe fratele meu mai mic, Davy, care are șapte ani.

Davy și cu mine locuim împreună cu Jonathan. El e tutorele nostru legal. Asta e cam ciudat, pentru că nu avea decât optsprezece ani când a murit mama și era, practic, încă un copil.

Când le spun copiilor de la școală că locuiesc împreună cu fratele meu, întotdeauna îmi pun o grămadă de întrebări. Unele sunt de-a dreptul idioate:

— Părinții tăi au murit într-un accident de mașină?

(— Nu. De ce cred toți asta? Mama nici măcar nu avea mașină.)

Uneori exagerează cu compătimirea:

— O, Doamne, amândoi părinții tăi au murit! Ce trist! Nici nu-mi pot imagina cum ar fi!

Chestia asta e foarte enervantă, pentru că de obicei vor ca tu să-i faci pe ei să se simtă mai bine. Chestie *extrem* de stupidă, pentru că *eu* sunt cea fără părinți.

Întrebarea care mi se pune cel mai des e:

— Cum e să fii orfan?

Iar răspunsul este complicat.

Cartea asta e pe jumătate despre cum ne purtăm singuri de grija și pe jumătate despre toate lucrurile care ni s-au întâmplat vara trecută. Cred că nici Sherlock Holmes n-ar putea ghici ce ni s-a întâmplat. Uneori, nu știu dacă să cred că s-au întâmplat atâtea chestii.

Dar aşa a fost.

CAFENEUA LUI CATH

Pentru că mama a murit, Jonathan trebuie să câștige destui bani cât să ne întrețină. Din fericire, avea deja o slujbă când a murit mama. Lucra la Cath's Caff, unde stătea la casă în timp ce Cath frigea cârneații și șunca în bucătărie, făcea cafeaua la aparatul imens de cafea, strângea mesele, umplea mașina mare de spălat vase și ștergea pe jos la sfârșitul zilei.

Ar fi trebuit să lucreze acolo doar vara. Jonathan e super deștept. Trebuia să meargă la facultate în septembrie, să studieze Matematică și Fizică.

A trebuit să se retragă de la facultate când a murit mama. Se face că nu-l deranjează, dar eu pun pariu că da. Pe mine m-ar deranja, dacă fi în locul lui. Acum lucrează toată ziua în cafenea și are grija de noi seara.

Cath's Caff se deschide la ora șapte dimineața, aşa

că ne trezim toți super devreme. La început, când mama abia murise, Jonathan întârzia mereu la lucru, pentru că e varză dimineața, și e și mai varză când trebuie să ne trezească și să ne pregătească pe mine și pe Davy, și să găsească lucrurile de care avem nevoie la școală, și tot felul de chestii de-astea. Tot nu se pricepe la fel de bine ca mama. De exemplu, a trecut un an jumate de când nu mi-a lustruit nimeni pantofii și uităm întotdeauna de părți importante din temele pentru acasă, și de zilele fără uniformă, și de costumele de înot, și de bani pentru străngerile de fonduri din vânzarea de prăjituri. Dar măcar acum ajungem la cafenea în jurul orei șapte.

Când ajungem acolo, Jonathan trebuie să înceapă munca, să facă cafele și să ia comenzi. În timp ce aşteptăm, Cath ne pregătește mie și lui Davy micul dejun. Mâncăm sendvișuri cu șuncă și mult ketchup și bem căni mari de ceai cu lapte. Eu trebuie să am grija ca Davy să nu-și dea cu ketchup pe puloverul de școală, să aibă părul pieptănat, și returnile legate și alte chestii din astea. Apoi, la opt și un sfert, îl duc la școală și iau autobuzul spre Sf. Augustin. Partea asta era mai simplă când mergeam amândoi la aceeași școală, dar, atâtă timp cât autobuzul nu întârzie prea mult, de obicei mă descurc.

Jonathan nu termină munca înainte de patru jumate, aşa că trebuie să mă urc neapărat în primul autobuz care pleacă de la școală, altfel întârziile să-l iau pe Davy. La școala lui Davy există un after-school, iar el e, teoretic, înscris, dar trebuie să plătești mai mult pentru fiecare cincisprezece minute în plus pe care le petreci înăuntru,

aşa că nu am voie să vorbesc cu colegii mei după ore sau să-mi cumpăr dulciuri de la magazinul din colț sau alte lucruri de genul acesta. Trebuie să mă grăbesc să-l iau pe Davy.

Când oamenii îmi spun:

— Deci fratele tău are grija de voi?

...De obicei le răspund:

— De fapt, Jonathan are grija de mine și amândoi avem grija de Davy.

Nu-s mai puțin părinte decât Jonathan, chiar dacă sunt doar un copil. Când a murit mama, am avut voie să-mi port singură de grija, dar Davy a trebuit să meargă la after-school. Nu m-a deranjat. Și prietenul meu Sizwe își purta singur de grija, pentru că nu are tată, iar maică-sa e foarte ocupată cu firma ei de curațenie, aşa că stăteam împreună, ceea ce era distractiv. Dar, când am împlinit doisprezece ani, Jonathan mi-a spus că sunt destul de mare ca să am grija de Davy. Plus că after-school-ul era costisitor, iar noi aveam nevoie de bani.

Vedeți, chestia la Jonathan e că nu câștigă destui bani ca să ne ajungă pentru toate. Câștigă destul cât să plătească chiria și mâncarea și, de obicei, ne mai rămâne foarte puțin în plus. Dar problema e că Davy e invitat la zile de naștere și trebuie să cumpere un cadou. Sau vine Crăciunul. Sau se strică mașina de spălat. Sau pantofii îmi rămân mici. Sau se organizează o excursie cu școala. La început, obișnuiam să cheltuim banii din bancă, pentru că zilele de naștere și pantofii noi și mașinile de spălat sunt importante. Dar am cheltuit toate

economiile mamei și nu mai aveam niciun ban. Și am intrat în descoperirea de cont. Și atunci am început să ne panicăm.

Așa că acum îl țin pe Davy ocupat până termină Jonathan programul la muncă. Câteodată mergem la Cath's Caff și îl aşteptăm până termină programul, dar e cam plăcitor, iar Cath nu ne dă mâncare gratis decât dacă are niște gogoși vechi pe care altfel le-ar arunca, și de obicei nu prea sunt nici din alea.

Totuși, e destul de ușor să ai grija de Davy. Chiar foarte ușor, dacă te gândești că are numai șapte ani. Adică nu trebuie decât să-i pregătesc un sendviș și el e foarte fericit să construiască lucruri din Lego sau să se joace cu iepurele lui, Sebastian, care e un foarte bland iepure de casă, pentru că noi nu avem grădină. De cele mai multe ori nu prea mă *deranjează*. Mă gândesc de multe ori că e destul de tare, e ca și cum aş fi o însoțitoare Tânără. Sau o mamă adolescentă. Aproape adolescentă. O mamă-surogat aproape adolescentă.

Numai câteodată, când prietenii mei pleacă undeva fără mine, atunci mă deranjează. Câteodată ar fi frumos să mai pierd vremea cu Neema și Sizwe în parc și să nu trebuiască să mă grăbesc să-l iau pe Davy.